

פחד דוד

עלון שבועי בענייני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל

בנשיאות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 605

משכיל לדוד

פרשת ויקרא – החודש

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

מסירות נפש הנלמדת מן הקרבנות

"דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (ויקרא א. ב.)

הקב"ה נגלה אל משה רבנו באוהל מועד ואומר לו לצוות לבני ישראל על עניין הקרבנות כפי הנאמר בלשון הפסוק "אדם כי יקריב מכם". והנה לכאורה היה על האדם להקריב את עצמו לפני ה'. ונראה לבאר שכפי שהבהמה נשחטת ועולה לפני ה' יתברך, כך על האדם להכין עצמו להיות קרבן לפני ה'. והמתבונן יראה שדברים אלו אינם פשוטים כלל ועיקר היות והבהמה מובלת לשחיטה ומוקרבת על גבי המזבח גם שלא ברצונה ובניגוד לנטייתה, מה שאין כן אצל האדם שהינו בעל כוחות ורצונות ועל כן אין אפשרות לכפות אותו להקריב את עצמו למען ה' אלוהיו.

וכיצד יגיע האדם לידי רצון למסור נפש למענו יתברך. מבאר הרמב"ן שכל מטרת הקרבת הקרבנות הוא כדי שהאדם יתבונן מה נעשה עם הבהמה ויחשוב שכל זאת היה ראוי להיעשות עימו, ובגלל שמידתו של הקב"ה היא מידת רחמים, לפיכך ציוה על האדם להקריב קרבן במקומו על מנת שהבהמה המוקרבת תכפר בעדו. וכאשר יראה האדם כיצד נשחטת הבהמה ומזים את דמה מיד יבוא לידי הרהורי תשובה וחרטה, ויחפש דרך לרצות את קונו על מנת שחלילה לא יעשה עימו מה שנעשה עם הבהמה. משחרב בית המקדש ובטלו הקרבנות מוטלת עלינו חובה כפולה ומכופלת להקריב את רצוננו מפני רצון ה' יתברך, היות ואין לנו קרבנות כדי לכפר על חטאינו. וביותר ירגיל האדם את עצמו לקיים את המצוות מתוך מחשבה מהו רצון ה' יתברך ולא חלילה באופן אוטומטי כמצות אנשים מלומדה.

ועלינו לקחת מוסר השכל מפינחס הכהן אשר לקח את הרומח בידו והרג במכה אחת את זמרי בן סלוא וכזבי בת צור, מבלי להתחשב בסכנה הטמונה במעשה זה. והיות שעז היה רצונו של פינחס לקיים את דבר ה' ולהסיר את החרפה שנעשתה בישראל, על כן הוא התעלם מן הסכנה וכל כולו היה מוכן ומזומן לקדש שם שמים ברבים. ומשמים הכירו בכוננותו הטהורות והעניקו לו סיעתא דשמיא מיוחדת והצליח להרגם במכה אחת ולצאת ללא כל פגע. ומוסיפים חז"ל ואומרים שפינחס היה כהן ומפני מעמדו נאסר עליו להיטמא למת, וזכה שיעשה עימו נס גדול בכך שזמרי והגויה אשר עימו פרפרו כל זמן שפינחס אחז בחרב ורק כאשר פינחס הניח את החרב מידו - יצאה נשמתם.

ויש בזה ללמדנו, שהבא להיטהר מסייעין בידו. ובשעה שהקב"ה מבחין ברצונו של האדם להקריב מעצמו למענו יתברך, הוא מעניק לו ברכה מיוחדת במעשיו על מנת שיוכל לדבוק בדרך זו.

ללמוד מהקטנים שבחבורה

ידוע שמתחילים ללמוד את הילדים הקטנים את פרשת ויקרא העוסקת בענייני הקרבנות (תנחומא צו יד), ויש להבין מדוע זאת, שהרי פרטי הקרבנות מסובכים ומסופעים המה, ולכאורה טוב היה אם היו מלמדים בתחילה לצעירי הצאן את הפרשיות העוסקות בבריאת העולם ומעשי האבות, ורק לאחר מכן היו לומדים על הקרבנות.

ביאור הדברים הוא; שבצעירי הצאן ישנה תמימות וזכות ההולכת ונעלמת עם השנים, ובשל אותה תמימות זכה ילד קטן מוכן כמעט למסור נפשו בעבור סוכרייה קטנה. על כן רוצים חכמים להשתמש באותה תמימות טהורה כדי לחנך את הקטנים למסירות נפש בעבור ה' יתברך, שכשם שמוכנים המה למסור נפש בעבור סוכרייה בודדת, כך גם יהיו מוכנים ומזומנים לחיות בקידוש ה' ולמסור נפש בעבור רצון ה' יתברך. והנה אין לך עניין המעורר למסירות נפש יותר מעניין הקרבנות, בו הילד נחשף לנעשה עם הבהמה ומתוך שידוע הוא שכל הקורות עם הבהמה היה ראוי להיעשות עם האדם, הרי שמיד מרגיל הוא את עצמו לקיים את רצון ה' במסירות נפש על מנת שחלילה לא יקרה עימו מה שארע עם הבהמה.

ונראה לומר שהאות א' הזעירה המצויה במילה "ויקרא" באה ללמדנו, שעל האדם ללמוד מן הקטנים שבחבורה הרמוזים לאות א' הזעירה, שכשם שהקטנים בתמימותם מוכנים למסור נפש בעבור מיני מתיקה, כך גם האדם צריך להרגיל את עצמו למסור נפש בלימוד התורה וקיום מצוותיה. וכמו כן ישנם המסבירים את הימצאותה של האות א' הזעירה במילה "ויקרא" ואומרים שהאות הזעירה מחלקת את המילה בה היא נתונה ויוצרת את המילה "ויקרא" (זהר ח"ג ד, ב), ומשמע שהאדם צריך לכבד ולקרא גם את המצוות הקטנות והלכאורה פשוטות ולא רק להשקיע כוח ומרץ במצוות החשובות והנדרות. ובוה שאדם מוסר נפש גם בעבור הפרטים הקטנים של המצוה וכן בעבור מצוות פשוטות וקטנות, הוא מוכיח בזה לה' את גודל אהבתו אותו.

כל אדם בעולם נברא לצורך תכלית כלשהי, וברידתו לעולם המעשה עליו להשלים תיקונו ולמלא את ייעודו. וקשה מנני ידע האדם מהו היעוד לשמו הוא יוחד ונוצר לעולם, הרי עולם זה מלא וגדוש בניסיונות וקשיים לרוב, וכיצד ידע האדם מהו הניסיון המכוון בעבורו לצורך תיקון ייעודו. ונראה לומר שדווקא בדברים בהם האדם חש קושי ממשי לעבוד את ה' - שם עליו להשקיע את כל המרץ והכוחות. וכגון אדם שקשה לו להשכים בבוקר לתפילה במניין, יתכן ומן השמים הביאו עליו קושי זה היות ומטרת תיקונו להתחזק בעניין התפילה ומתוך שהוא מתגבר על עצמו ומוסר נפש בעבור תפילה במניין, הוא משלים ומתקן את ייעודו והקב"ה מעניק לו שמירה והגנה מיוחדת.

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il

פרשת ויקרא – החודש א' ניסן תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות
18:17	18:33	18:34	הדלקת נרות
19:29	19:32	19:31	מוצאי שבת
20:10	20:11	20:12	רבינו תם

הזמנים הם לפי שעון קיץ

הילולא דצדיקא

- ד - רבי יעקב צבי מנקלבורג, מח"ס הכתב והקבלה
- ה - רבי אברהם יהושע העשיל, ה"אוהב ישראל" מאפסא
- ו - רבינו מאיר, המהר"ם שיף
- ז - רבי ששון עבדול עזיז מזרחי, מח"ס באתי לגני

- א - כ"ק רבי שלמה פינטו זיע"א
- ב - רבי שלום דב, האדמו"ר מחב"ד
- ג - רבי יחיאל מיכל, המגיד הקדוש מזלאטשוב

"והיה כי יחטא ואשם והשיב את הגזלה אשר גזל או את העשק אשר עשק"
(ויקרא ה. כג.)

מעולם לא גזלתי, משאי ומתני באמונה. צריך לדעת שדיני גזל הם כהררים התלויים בשערה ועלולים לטעות בהם. ומימיני הגזל הוא לשפוך מים אצל כותל חברו, אסור להסתכל בחלון חברו לראות מעשיו.

נאמר בשבת (ל"ב): "אמר רבא כגון הני נשי דמחוזא דאכלן ולא עבדן". ופרשי' ונמצא שגוזלות את בעליהן, ועוד מתוך שמלומדות במאכל ובמשתה גורמות לבעליהן לגזול. אשה הלוחצת על בעלה שיביא לה מזון מיוחד או בגד, והיא מלחיצה אותו והוא גונב, היא נחשבת לגזלנית וכן כל אדם הלוחץ את קרובו וידידו שיביא לו דבר מה ויתכן שהוא יגנוב כדי לספק רצונו הרי הוא גזלן. אשה המפצירה בבעלה שיוריד את פח האשפה והיא עושה זאת ברגע האחרון, והבעל יאחר לעבודתו היא גזלנית, וכן כל אדם, וא"כ יכול לומר גזלנו ללא פקפוק.

פוגם בכבוד בית הכנסת

בא אלי רופא וסיפר שמערכת החשמל במרפאתו התקלקלה, והאפשרות היחידה להפעיל את המרפאה היא על ידי חיבור חוט חשמל מהמערכת של בית הכנסת הסמוך. אומר הרופא: אני מרגיש שאם אעשה כך, אני פוגם בכבוד בית הכנסת, מה דעת תורה?

תשובה: אם יתן על כך כסף לבית הכנסת ברווח, דהיינו שבית הכנסת ירוויח מה'עיסקה' הזו, אולי אין בעיה. בילדונית התגוררתי בשכונת "בית ישראל" בירושלים. התעורר מו"מ הלכתי בין הגאון רבי ישראל יעקב פישר זצ"ל לבין כמה מהמתפללים בשטיבלאך בשכונה.

נגשו יהודים שהשכימו לסליחות בשעה מוקדמת בבוקר, וסיפרו כי בחדר השירותים אין תאורה. הם שאלו אם מותר לקחת את אחת המנורות של בית הכנסת, ולהתקינה בשירותים. באותם ימי עניות ודוחק, גם מנורה היה קשה להשיג.

הגרי"י פישר זצ"ל השיב בשלילה, וטען שהמנורה היא "שמון" בית הכנסת שאסור ליהנות ממנו לדבר אחר. ולמרות שחדר השירותים נצרך ביותר לבית הכנסת, ובלעדיו א"א להתפלל, אבל כל זה עדיין אינו מגדיר את חדרי השירותים כמי ששייכים ממש לבית הכנסת.

בהקשר זה קשה למצוא היתר לחיבור המכשיר הסלולארי לחשמל בית הכנסת. הדבר קורה במיוחד אצל אברכים הלומדים בבית הכנסת ומגיעים לשם עם המטען, וכשהסוללה מתרוקנת וצריכים להטעינה, מחברים את המכשיר לשקע שבבית הכנסת, וכאמור אין לכך כל היתר.

ההיתר היחיד שאפשר למצוא לכך הוא כאשר אשתו של הת"ח צריכה ללדת, ואם לא יטעין את המכשיר, לא יוכל ללמוד.

שתיית מים מהשכנים

ידוע שאסור לעבור דרך חצר זרה לקצר את הדרך מבלי רשות הדיירים. האם מותר לשתות מים מברז השייך לאחרים או שיש בזה איסור גזל?

תשובה: נראה שעל שתיית מים באופן חד פעמי אנשים לא מקפידים ולכן מן הדין אולי אין איסור ומותר לשתות מים בלי לשאול רשות על כך, אלא שמידת חסידות לא לשתות מבלי לקבל את רשות הבעלים, כמבואר בחו"מ שנ"ט א' שאסור לגזול אפילו כלשהוא. ואם הוא דבר שאין מקפידים עליו, מהדין מותר וממידת חסידות אסור.

"בכל מניעות התפילה, עומד בראש כולם הוא הגזל. כי כל שיש בידו עוון גזל רח"ל גם כי יזעק וישווע סתם תפילתו" (יסוד ושורש העבודה ש"ה פ"א). תועלת רבה יש לפשפש ולחקור אחר "פכים קטנים" הדורשים תשומת לב. הגמרא במסכת סוטה (דף לב): לומדת שוידוי מעשר נאמר בכל לשון. והתורה תמימה מסביר זאת עפ"י האברבנאל שוידוי מעשרות טעמו שהוא דבר שבמזון ואין לו תובעין והאדם עלול להיכשל בו, לכן צויה הקב"ה להתוודות ואז יזהר כל השנה להפריש את המעשרות כמו שצריך. וזו הסיבה שחייב לומר זאת בלשון שהוא מבין, כי אחרת אין לכך כל תועלת.

השמירה על מזון הזולת וההקפדה שלא להזיקו, דורשת יחס עליון. תופעות של זלזול ברשות הרבים ובכל מה שאינו רכושו הפרטי של האדם, כמו חצר בית, חדר מדרגות, ניכרות בכל פינה. שימו לב למודעות ה'מקשטות' את חדרי המדרגות שלכם, אלו המודבקות ומלכלכות את הקיר. המדביק, גם משתמש ברכוש שאינו שלו וגם גורם לזנק כספי.

דוגמאות? יש למכביר: ישנם הלוקחים את העיתון לשכנם ומחזירים אותו מקומט, מבולבל, ובמקרים רבים חסר חלקים מהעיתון. פעמים שהשכן שאינו מנוי, חושב שמותר לו לקרוא את העיתון גם בארוחת הבוקר שלו ולהחזיר את העיתון בצהריים. החשש הגדול כמו בוידוי מעשרות שאדם עלול לשכנע את עצמו שמותר לו לעשות את הדבר.

ומעשה שהיה באנשים שמצאו מחסה מגשם בחדר מדרגות. היה שם יהודי שרצה 'לנצל את הזמן' הוציא עיתון מכיסו וקרא בו, ולשם כך הדליק את כל הנורות שבחדר המדרגות, וכך עשה פעמים רבות עד שפסק הגשם. העירו לו שאולי יש בכך חשש גזל, כי לא בטוח שכל הדיירים מוחלים. היהודי ביקש מאחד השכנים שיתן סכום כסף לקופת ועד הבית כדי לצאת ידי חובת הכל.

יש ההולכים לרכוש מצרכים בסופרמרקט המעמיד לרשות לקוחותיו עגלות קניה בתנאי שיהיה רק בשטח החנות. אבל יש כאלו הלוקחים את העגלה עד לפתח ביתם, ופעמים רבות שוכח הלקוח להחזיר את העגלה והיא ממשיכה להסתובב ברחובות עד שהיא נהרסת לחלוטין. בנושא זה צייטטנו כמה תשובות הלכתיות, מאוצרו של הגר"י זילברשטיין שליט"א:

הבעל מאחר לעבודה בגללך

יהודי תלמיד חכם וירא שמים היודע שמעודו לא גזל מאומה מחבירו, האם צריך לומר בוידוי "גזלנו"?

תשובה: בסידור הגר"א בביאור הוידוי כתוב; "גזלנו" לא יחשוב האדם

la parution d'un nouveau joyau de Torah

Le Kéréme David
sur les Pirke Avot

C'est avec une grande joie que nous vous annonçons!

Le Kéréme David
sur les Pirké Avot

תולה ארץ על בלימה

נצור לשונך

אין בה הנאה גשמית

המספר והשומע עוברים ב'לא תחללו את שם קדשי', כיון שזו עבירה שאין בה הנאה או תאוה גשמית, הרי זה כמרד ופריקת עול. וכל שכן אם הוא אדם חשוב, וכל שכן אם עשה כן ברבים.

מאוצרו של מורנו ורבנו הגדול
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

לשון חיבה או דיבור קשה?!

שיכנסו הדברים לאזניהם של ישראל - צריך לדבר אליהם בלשון קשה ולא בלשון רכה.

כיוצא בדבר פירש בספר כתב סופר (דרשות חדשות לח' טבת) שחטא מי מריבה שאמר משה רבינו (במדבר כ, י) "שמעו נא המורים", ואמרו רבותינו בגמרא במסכת ברכות (דף ט:): "אין נא אלא לשון בקשה", ולא היה לו למשה רבינו לדבר להם לישראל בלשון בקשה ותחנונים במקום שנוגע לכבודו של מקום. וכיון שדיבר עמהם רכות, נענש בגין כך.

כיוצא בדבר, אנו מוצאים בקבלת התורה שנאמר (שמות יט, ג) שם "ותגיד לבני ישראל", ודרשו רבותינו ז"ל על כך (שבת פז, א) "ותגיד - דברים הקשין כגידין".

"ויקרא אל משה וידבר ד' אליו מאהל מועד לאמר"

(ויקרא א, א).

ופירש רש"י לכל דברות ולכל אמירות ולכל צוויים קדמה 'קריאה', לשון חבה לשון שמלאכי השרת משתמשים בו, שנאמר (ישעיה ו, ג) "וקרא זה אל זה".

ויש להבין אם המקום קורא למשה רבינו ע"ה בלשון חיבה, מה טעם ציוה עליו לספר זאת לבני ישראל בלשון קשה; "דבר אל בני ישראל"?

ונראה לבאר, שאמר לו המקום כך, מפני שבכדי

"ויקרא אל משה" (א. א)

לפירושו של רש"י לכל דברות ולכל אמירות ולכל צוויים קדמה קריאה לשון חיבה, לשון שמלאכי השרת משתמשים בו. תמה היה מרן רבי אהרן לייב שטינמן שליט"א, מה בכך שמלאכי השרת משתמשים בו, וכי מחמת כן נהפך ללשון חיבה?

וביאר מרן שליט"א, בספר "אילת השחר", כי לב הענין הוא שלבני אדם, שיש להם יצר הרע - יתכן שלא ידברו האחד עם חברו בדרך חיבה. אולם כלפי מלאכי השרת שאין ביניהם יצר הרע, ושאר המידות הרעות, הם בודאי מדברים בלשון חיבה. והוא הלשון שמלאכי השרת משתמשים בו. "וקרא זה אל זה ואמר".

מן המעיין

ולפי זה, מבאר רבי בנימין זאב באסקאוויץ, מדוייק הכתוב (תהלים נא. כ) "הטיבה ה' ברצונך את ציון תבנה חומות ירושלים אז תחפץ זבחי צדק עולה וכליל - אז יעלו על מזבחך פרים".

אז, לעתיד לבוא, יקריבו רק "פרים", ולא יהיה מי שיביא את עולתו "מן העוף" שכן אז כבר לא יהיו עניים בבני ישראל.

חיים בפרשה

ממשנתו של הקדוש רבינו חיים בן עטר זיע"א

"אדם כי יקרוב מכם" (א. א)

עוד ירמוז לצוות את אנשי חיל, להשתדל לקרב לבבות עם בני ישראל לעבודת ה', ולזה יקרא קרבן לה', כי על ידי חטא האדם יפרד הדבקות של ישראל עם אביהם שבשמים, דכתיב (דברים ד. ד) ואתם הדבקים בה'. ויהיו נבדלים ומרוחקים מהשכינה, והאדון ברוך הוא יקפיד כביכול על הדבר ויתאוה לקרב אותם אליו, וצוה להוכיח לכל הרחוק ולקרב לבו, גם העניש למעלים עין מהדבר.

וזה לך האות אשר צוה ה' להתחיל ממקודשיו, והגדיל שכר המזכה כמאמר התנא (יומא פז) כל המזכה את הרבים אין חטא בא על ידו, כי ישמרנו ה' משגינות, והם הדברים הנאמרים כאן.

"מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם" (א. ב)

אין לך קרב בבמה אלא בקר וצאן בלבד, והן "שור, שה כבשים ושה עזים" (דברים י"ד ד'). ומפני מה נשתנה שור וכשב ועז שאין כשר לקרבן אלא הן?

הטעם לכך, מובא ב"מדרש הגדול": לפי שהן נדכין ושפלים. כדברי יהודה בן סימון, דאמר בשם רבי יוסי בר נוקראי: שור נרדף מפני ארי, כבש מפני הזאב, עז מפני נמר.

אמר הקדוש ברוך הוא: אל תביאו לפני קרבן מן הרודפין, אלא מן הנרדפין. הדא הוא דכתיב: "זבחי אלהים רוח נשברה" (תהלים נא. יט).

"ואם מן העוף עולה קרבנו" (א. יד)

לעתיד לבוא, כך מובא בזהר הקדוש, לא יהיו עניים ויקריבו בבית המקדש רק פרים.

הצדיק הגדול רבי שלמה פינטו זיע"א

באור החיים

בעקבות האסון הקשה, עזב רבי שלמה את אגאדיר ויצא למארקש. שם נשא אשה בזיווג שני, אשת חייל ויראת ה' ממשפחת בנבנישת. לאחר הנשואין חזר רבי שלמה זיע"א לאגאדיר, ושם בעזרת השי"ת התמלא הבית כולו אורה ושמחה, כאשר נולד לו בן, אשר נקרא שמו בישראל חיים, הלא הוא הגאון המקובל הצדיק רבי חיים פינטו הגדול זיע"א.

רבי שלמה זיע"א לא זכה לראות בפריחתו וגדולתו התורנית של בנו רבי חיים, שכן כשתים עשרה שנה לאחר הולדת בנו חיים, נסתלק אביו הצדיק רבי שלמה פינטו זיע"א לישיבה של מעלה, ביום ראשון לחודש הגאולה הוא חודש ניסן. זכותו תגן עלינו, אמן.

בעלך כבר בריא

עשרה בנים היו לו לרבי שלמה פינטו זיע"א. בניו של הצדיק למדו והגו בתורת ה' יומם ולילה, בישיבה הגדולה שבאגאדיר. באחד הלילות, אחד מהבנים חזר לישיבה ותלה את החליפה שלו בחדר הכניסה של הבית.

באותה שעה, נכנס לביתם יהודי עני שלא היה לו כלל במה לפרנס את בני ביתו, ואף אוכל לא היה לו ליתן לילדיו. הוא נטל את החליפה של בן הרב, יצא מהבית והלך למכור את החליפה. בכסף שקיבל קנה מצרכי מזון לארוחת הערב למשפחתו.

ויהי בחצי הלילה, כאבי בטן איזמים תקפו את העני, כאבים עזים שלא נרגעו גם לאחר שהלה נטל כדורים לשיכוך כאבים. אשתו שהבחינה בצער הרב, ניסתה לפתור את הבעיה מכיוון אחר:

"תאמר לי בבקשה - פנתה האשה לבעלה - האם עשית היום איזשהו עוון שבגללו אתה עכשיו מת"סר?"

"כן - השיב הבעל, כמי שנתפס בקלקלתו: לקחתי חליפה מבית הרב פינטו, את החליפה של בן הרב, מכרתי אותה לאיש פלוני, כדי שיהיה לי כסף להביא לכם אוכל לארוחת הערב."

כעת הבינה האשה בדיוק, מהו הדבר שגורם לבעלה להתייסר כל כך.

עם אור ראשון של בוקר, קמה האשה, נטלה אחד מחפצי ביתה, רצה בחפז אל אותו אדם שרכש את החליפה מבעלה, נתנה לו את החפץ ולקחה ממנו בחזרה את החליפה של בן הרב.

בבית הרב: באותו בוקר התעורר בנו של רבי שלמה זיע"א, והתכונן לתפילת שחרית. הוא ניגש אל המתלה, אך לתדהמתו הוא לא מצא שם את החליפה. הבחור ניגש לאביו ואמר לו: "אבא, החליפה שלי נעלמה, ואיך אוכל ללכת לבית הכנסת לתפילת שחרית?"

"מי שלקח את החליפה שלך, הוא יחזיר לך אותה מיד". ענה לו אביו הצדיק.

בעוד הם מדברים, נשמעות דפיקות בדלת. על הסף ניצבה אשתו של העני כשבידה החליפה. בקול תחנונים ביקשה מהרב: "כבוד הרב יודע שבעלי עני מרוד, והוא גנב את החליפה. כעת הוא שוכב בבית עם כאבי בטן איזמים, אנא ממך כבוד הרב, תתפלל בעדו כדי שיבריא".

"לכי לביתך, בעלך כבר בריא". השיב לה הצדיק רבי שלמה זיע"א.

האשה שבה לביתה, וראתה כי אכן בעלה הבריא מכאביו, לאחר שהשיבה את הגזילה וביקשה את סליחת הצדיק.

ביום הראשון לחודש הראשון, חודש הגאולה הוא חודש ניסן נסתלק לישיבה של מעלה הצדיק הגדול רבי שלמה פינטו זיע"א - אביו של כ"ק רבינו המלוב"ן הצדיק הגדול רבי חיים פינטו זיע"א. בספר "אנשי

אמונה", מתואר ביד אומן מסכת חייו המופלאה של הגאון המקובל רבי שלמה פינטו זיע"א, מגזע אראלים ותרשישים, חוטר לבית קדושים וטהורים, נין ונכד לרבינו אישיהו זיע"א בעל ה"מאור עינים", שהאיר את עיני ישראל בחיבוריו על הספר "עין יעקב", ובעוד ספרים קדושים אשר בכל הארץ יצא קוום.

רבי שלמה פינטו זיע"א, נשא לאשה את אחותו של האדמו"ר הצדיק רבי כליפא בן מלכא זצ"ל, מהעיר תאטוואן. צדיק גדול, עובד את ה' בקדושה ובטהרה ונודע גם כבעל מופתים וכמי שברכותיו עושות פירות.

רבי כליפא בן מלכא זצ"ל, עסק למחייתו במסחר, ולאחר נישואיו של רבי שלמה פינטו זיע"א, השתתפו השנים בעסקי המסחר בשותפות ובנאמנות וראו ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם. ומני אז ואילך היתה פרנסתו של הגאון רבי שלמה זיע"א מצויה לו בריות, והוא יכול היה להקדיש את כל עיתותיו לתורה ולעבודת השם יתברך.

מטבע הדברים, מרבית העסקים הופקדו בידיהם הנאמנות של העובדים אשר ניהלו את עסקי המסחר, כך שלשני הצדיקים היה זמן פנוי לעסוק בתורה בישוב הדעת. לעיתים הופרע לימודם על ידי פקידיהם שביקשו את עצתם והסכמתם לביצוע עסקאות שונות שלא סבלו דיחוי, חתימות על מסמכים שונים וכיוצא בזה.

טוב לי תורת פיך

מה נהדר היה המראה להבחין בשני הצדיקים, שבו ברגע שהפקידים עזבו את שולחנם - מיד הם שקעו וצללו בעולמה של תורה, מבלי לאבד זמן נוסף בשיחה בטילה או במחשבות והרהורים על עסקיהם המסועפים. את כל המחשבות הם השליכו אחרי גוום, כאשר הם נתנו ביטוי מוחשי לדברי דוד המלך ע"ה "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף".

מרבית שעות היום, ישבו שני הצדיקים כשהם עטורים בטלית ותפילין ולומדים בחברותא. חלק נכבד מסדר יומם כלל משא ומתן הלכתי, ומענה לשאלות שעליהם השיבו לשואלים דבר ה' זו הלכה.

סדר הלימוד ביניהם נמשך בין ביים ובין ביבשה, וגם בזמנים שהם נאלצו לצאת מחוץ לגבולות מדינתם, קול התורה לא פסק מביניהם.

לאחר זמן עקר רבי שלמה פינטו זיע"א את דירתו ועבר, בעקבות גיסו, לגור בעיר אגאדיר ושם קבע את מושבו. למרבה הצער בעיר אגאדיר לא שפר עליו חלקו. אסון פקד את רבי שלמה זיע"א; אשתו נפטרה בדמי ימיה, ובנים לא היו להם.